

Durant tota l'entrevista, he anat fixant-me en un mural que té a l'estudi, i que pel motiu i l'estil és evident que no és d'ell. Representa la Santa Cena, i té un cert aire modernista, amb Crist i els apòstols amb unes cares gòtiques d'ulls

esbatanats. Hem parlat tant i de tantes coses que estic a punt d'entendre l'entrevista i no preguntar-li per aquell fresc. "Es d'un pintor anomenat Pep Buigues. Encara que sospitem que Arcas Brauner també hi va col·laborar, com a

ajudant, pintant alguns dels apòstols. Aquest estudi abans era el menjador d'una casa bona del poble, i els amos demanarien a aquest pintor una escena religiosa... De vegades pense de cobrir-lo, m'angoixa una mica...". Pense en Ximo

Amigó pintant totes aquelles dones (pecadores!) sota l'atenta mirada d'aquella santa reunió. La mirada desorbitada d'aquelles figures fins i tot s'explica una mica: enfront d'ells *La Pastora* exhibeix els seus juncunds atribuïts sense cap vergonya.

Jesús Ciscar intervén, i comenta que en el taller té de tot, tota classe de ferramenta. Durant la nostra conversa s'ha dedicat a fotografiar alguns d'aquells martells i tornavisos, gats i *blackandequers*, buscant fixar l'ànima de l'estudi. "M'ho faig tot jo! Prepare els bastidors, talle la fusta, el metacrilat, els emmarque... No deixes res a l'atzar" contesta Ximorient. Me l'imagino en la solitud de l'estudi, preparant el quadre, tallant la fusta, donant-li una primera capa de pintura, amb aquells blaus seus tan característics. Me l'imagino després projectant sobre aquesta superfície la corba d'uns malucs i d'una esquena de dona, en un moviment ondulatori amb una cadència herztiana. Després posant al damunt el metacrilat, que també ha treballat amb la pintura, per tal que aquell nu cove la seua intimitat, i que nosaltres ens sentim una mica *voyeurs* d'aquella Olímpia moderna. Me l'imagino després emmarcant-ho tot, fixant els tornavisos del marc d'alumini, i pendent del rellotge perquè, a les cinc, ha d'anar a arrebregar els fills a l'escola. Hi ha coses que no poden esperar, però que són la base substancial de la felicitat. I això és el més important.

A LA LLETRA

Apunts

Albert Garcia i Hernández

Quan la nit de cap d'any TVE ens llança Alaska fent el borinot, o Bustamante degotejant mel marcida, o l'Ana Torroja i Hombres G ancorats a una infantesa que mai no ha existit malgrat els intents de veu aflautada, calia suposar que l'any 2012 vindria carregat de bombo. Efectivament, no eren amenaces en va. Caricatures de la famosa *movida madrileña* mostrant el fum i el buit que ja anunciaven abans vestits de "modernor" (perdoneu, però algú ho havia de dir).

Havia de culminar amb l'anomenada reforma laboral. Perfecte: reculant, reculant, ja som de nou al segle XIX. La qüestió, ara per ara, és apostar pel moment en què tothom se n'adone. Serà avui, serà a l'octubre? Sembla que a Astúries i a Andalusia, tot i deslegitimant els polítics amb una forta abstenció, han començat a parar els peus d'un galop salvatge.

Un jove de 16 anys (l'enemic?), de Manresa en l'UCI després de ser apallissat per nazis perfectament armats. Continuem reculant: aquesta gent sempre s'entusiasma fent la feina bruta de qui no encerta a descobrir-los, a detindre'ls.

Canal 9 fa el primer gest digno en la seua història. Ja era hora. Si haguera sabut que només calia fer trontollar la butaca on han viscut any rere any...

Rajoy, desmillorat i amb el somriure enguixat, sembla estar representant la cançó espanyola d'Eurovisió a Merkel: "perdón si no supe decir que lo eras todo para mi. / Perdón a cada lágrima que sé que no merezco más. / quédate conmigo".

Buenos Aires ens explica que passa amb les privatitzacions, com abans ja ho havia fet Margaret Thatcher: el camí més ràpid dels accidents ferroviaris.

En un racó d'un diari s'anuncia el bateig de nous carrers de la ciutat de València. L'advocat Alberto García Esteve en tindrà un. A prop del col·legi Vicente Hervás. L'Ajuntament no ho sap, però Hervás, mestre del col·legi Cervantes, va fer tot el possible per tal que un García Esteve infant hi continuara estudiant, perquè no ho tenia gens fàcil. L'Ajuntament no ho sap, però la memòria és tossuda fins a jugar amb les coincidències.

Ha mort Lucio Dalla. Deixa un repertori magnífic, no sempre valorat. I també una cançó, *Caruso*, cantada fins i tot per Pavarotti. Quan es pot gaudir del paisatge nocturn d'una badia, com la de Nàpols, el misteriós moviment de la mar negra, les llums reflectides, la humitat a flor de pell, poder gaudir d'aquesta cançó és un plaer que li hem d'agrair. *Ti voglio bene, assai; ma tanto, tanto bene sai...*

UN PAÍS DE PARAULES

Engrandir la passió dels dies

EN L'ASPRE VENT DEL NOU MÓN

Vicent Alonso
Editorial Eumo-Café Central
Vic, 2012
58 pàgines

FRANCESC CALAFAT

En l'aspre vent del nou món és un títol potent que suggereix diverses lectures. Tanmateix, una de possible seria que el món vist en conjunt pot resultar caòtic, estrany, difícil d'apamar. Però viure és certament això, tractar que aqueixa immensitat incomprendible pugui tenir algun sentit. De fet, ens trobem davant d'un llibre que entén la poesia com una forma de coneixement, i ací de coneixement que té poc a veure amb la defensa de cap racionalisme i d'una visió única. És més aviat el contrari. L'univers és plural, cisselat per les circumstàncies. Parlar-ne serà, doncs, una aproximació constant, mai tancada del tot. A partir de la contemplació ens amerem del món i per mitjà del llenguatge el fem nostre, l'espongem per reconèixer "tot el que albires darrere les coses", encara que puguen ser opaques i confuses. En el procés de traure'n els sentits es pro-

dueix una interrogació incessant i una tensió permanent entre "ulls i paraula". Encara que hi ha alguns poemes conceptuals, una bona part són concrets i es gesten des de l'observació del paisatge —alguns des de darrere d'una finestra—, d'una estampa de la natura, d'un record, d'una vivència. I, per això, el vers és fortament sensitiu i emotiu, perquè les sensacions i les emocions aporten valoracions i informació sobre les coses. La reflexió hi és, sovint després d'una situació a la inversa, però generalment integrada amb les escenes o amb les seues percepcions.

El poemari comença fort: s'interroga què pot fer una vida insignificant contra el no-res

El poemari comença fort: s'interroga què pot fer una vida insignificant contra el no-res. Aquest no-res és el mur contra el qual topetem, és la fita que ens consciència del que som, de la nostra feblesa i dels perills que ens assetgen. Tot seguit ve la cursa per interrogar la vida, per intensificar-la, cercar-ne al-

Vicent Alonso. / MÓNICA TORRES

gun entrellat, però de vegades hem de saber que hi ha coses per les quals no cal obsessionar-se. Unes altres, gaudirem de la llum que s'esgota sense més. La prudència a voltes, sobretot amb l'edat, demana quietud, però una manera de mantenir la vitalitat és "mirar on no deus", perquè potser allà trobaràs "el sen-

tit de dir sense artifici el goig de ser". Encara que les paraules no ho són tot ni poden donar compte de tot ni fixar els termes justos de la realitat, cal mirar d'expressar "la resplendor que enlluerna", perquè tot i saber de les pors i de l'oblit, cal la paraula, la poesia, per conjurar-los. Tot plegat, "ni versos ni aforismes s'inventaren / per dir la veritat. Només per ajudar / a imaginar-la".

Si amb *Del clam de Jasó*, Vicent Alonso encetava una nova etapa, *En l'aspre vent del nou món* trobem l'aprofundiment d'aquella dicció i mirada poèti-

ques. És un llibre d'una extraordinària força lírica que ofereix reflexions consistents i personals, imatges d'una gran densitat i delicadesa i poemes de factura impecable. Vicent Alonso aconsegueix un vers d'una naturalitat admirable que des de la senzillesa toca fibres profundes de l'experiència humana.